

La mirada

Toni Vall

tvallka@hotmail.com

‘Cuines’ i ‘El número 1’

Cada dia, mentre espero *La Riera*, no és estrany que ensopegui amb *Cuines*. De tant en tant hi descobreixo alguna recepta d'aquelles que et fa goig intentar atrevir-t'hi i també m'agrada escoltar cuiners a qui no se'ls omple la boca de saliva ni pronuncien expressions tan fastigoses com “melós” o “amorosir la carn” mentre descriuen la preparació del plat. De tant en tant també hi porten gent no professional, ciutadans a qui agrada la cuina, que amb més o menys habilitat cuinen les seves propostes. L'altre dia, una senyora ens va ensenyar a preparar un pollastre amb espècies i ens va deixar perles com ara “*bueno*, això olora ja fantàstic”, “*el oli*”, “ficarem la sal i el pebrot” i “ara toca *passar el curri*”. Home, no es tracta d'agafar-se-la amb paper de fumar, tampoc de ser un talibà del llenguatge, però trobo que

La primera gala vaig trobar que tenia poc encís

potser caldria ser una mica més curiosos, no?

Doncs a mi *El número 1* m'ha deixat força fred. Està bé el format de només cantar i no embolicar la troca amb *realities* ni xafareries, però la primera gala vaig trobar que tenia poc encís, la vaig trobar blanquíssima, un pèl avorrida. Té gràcia la selecció del jurat i alguns concursants són realment bons –en especial la catalana Meritxell Negre, que em va deixar commocionat amb el seu *I have nothing*–, però no crec que una mica de sal i pebre, alguna llicència poètica o atreviment, li escaigués malament. No parlo d'embrutar el format, ni d'incloure un Risto al jurat, però potser es podria fer una mica més de broma o que no tothom sigui tan perfecte ni immaculat.